

Sygn. akt VI Ka 477/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Sylwia Piliszewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w L.: D. S.

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2019r.

sprawy **T. I. (1)** ur. (...) w L.

syna P. i M. z d. R.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 9 kwietnia 2019 r. sygn. akt II K 641/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. I. (1);

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 220 złotych.

Sygn. akt VI Ka 477/19

UZASADNIENIE

T. I. (1) oskarżony został o to że:

w dniu 16 września 2018 r. w B. w powiecie (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (według badania zawartości alkoholu etylowego w próbce krwi – 2,3 promila alkoholu w organizmie) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy m-ki A. o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śl. wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2019 r. w sprawie II K 641/18:

I. uznał oskarżonego T. I. (1) za winnego popełnienia za winnego popełnienia zarzucanego mu w części wstępnej wyroku czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki w kwocie 10 złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat i na podstawie art. 43 § 3 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu właściwemu organowi;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł. na rzecz Funduszu (...);

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 123,72 zł. oraz na podstawie art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 200 zł.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze złożył obrońca oskarżonego T. I. (1) zarzucając rażąco niewspółmierność wymierzonej kary i środka karnego przejawiającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 10 złotych każda, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat oraz świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu (...) w kwocie 5000 zł., a tym samym niezastosowanie warunkowego umorzenia postępowania określonego w art. 66 k.k., podczas gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, oskarżony nie był uprzednio karany, a jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, zatem zostały spełnione wszystkie przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres 1 roku próby i zasądzenie na rzecz oskarżonego od Skarbu Państwa kosztów obrony udzielonej przez profesjonalnego pełnomocnika przed Sądami I i II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Skarżący obrońca wniósł o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie „w całości”, mimo iż w apelacji nie kwestionował sprawstwa i winy oskarżonego a jedynie ustalony przez Sąd I instancji stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu prowadzący do wydania wyroku skazującego, nie zaś warunkowo umarzającego postępowanie. W kwestii sprawstwa i winy oskarżonego stwierdzić w tej sytuacji jedynie należy, że ustalone zostały prawidłowo, w oparciu o materiał dowodowy wskazany w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, przeanalizowany w sposób swobodny, zgodny z wymogami art. 7 k.p.k.

Stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego prawidłowo ustalone zostały przez Sąd I instancji jako znaczne, co w istocie wyklucza możliwość zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania z art. 66 k.k. Bezsporne jest że oskarżony T. I. (1) 16.09.2018 r. o godz. 1:40, a więc ok. godziny po zdarzeniu drogowym miał 2,3 promila alkoholu we krwi (k.23), co jest wielkością wskazującą wręcz na stan upojenia alkoholowego. Taki stopień nietrzeźwości oskarżonego rzutuje jednoznacznie na ocenę stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czyniąc go znacznym. Oskarżony kierował wprawdzie w takim stanie samochodem w nocy, kiedy to ruch na drodze jest mniejszy niż w ciągu dnia, niemniej ta okoliczność nie może w sposób decydujący wpływać na ocenę powyższych przesłanek. Drugą okolicznością w sposób jednoznaczny przemawiającą za znacznym stopniem winy i społecznej szkodliwości czynu jest spowodowanie przez oskarżonego zdarzenia drogowego, zjechanie na pobocze, uderzenie w kamienie , słupki, a następnie w drzewo, co ewidentnie spowodowane było jego stanem nietrzeźwości. Obrońca w apelacji zdaje się bagatelizować te okoliczności podkreślając, że oskarżony jechał w porze nocnej, sam , przy niewielkim ruchu na drodze, ma dobrą opinię w lokalnej społeczności, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę. Zdaniem Sądu Okręgowego, podobnie jak Sądu I instancji te okoliczności – potwierdzone dodatkowo pisemnymi opiniami o oskarżonym sporządzonymi przez przedstawicieli lokalnej społeczności (k.75 – 76) - mają istotne znaczenie przy wymiarze oskarżonemu kary i środków karnych, nie są jednak decydujące dla oceny stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu które są znaczne. Tym samym – mimo uprzedniej niekaralności oskarżonego - zarzut i wniosek apelacji obrońcy nie mogły być uwzględnione.

Wymierzona oskarżonemu T. I. (2) kara grzywny nie jest rażąco surowa, podobnie jak środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i świadczenia pieniężnego orzeczone w wysokości najniższej z możliwych, przewidzianych w art. 42 § 2 k.k. i art. 43a § 2 k.k. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. I. (1).

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 220 zł (20 zł. ryczałt za doręczenia + 200 zł opłata za II instancję).